

בתי המשפט

א 002011/07		בית משפט השלום ראשון לציון	
04/01/2009	תאריך:	כב' השופטת מ. עמית-אניסמן	בפני:

בעניין:

סולימני אלון דוד

התובע

גפני יואב

ע"י ב"כ עו"ד

נ ג ד

1. עמר עומרי

2. כלל חברה לביטוח בע"מ

הנתבעים

פיזנטי שלמה

ע"י ב"כ עו"ד

פסק – דין

לפניי תביעה על הסך של 60,000 ₪ שעניינה תאונת דרכים אשר התרחשה ביום 23.9.2006 בין אופנוע הרכוב על-ידי התובע לבין רכבו של הנתבע 1 (להלן: "התאונה"), המבוטח על ידי הנתבעת 2.

העובדות וטענות הצדדים

1. התובע היה במועדים הרלוונטיים לתביעה זו הבעלים והמחזיק של אופנוע מסוג הונדה מספר רישוי: 2439617 (להלן: "האופנוע"). הנתבע מספר 1 (להלן: "הנתבע") היה הנהג ברכב מסוג רנו מספר רישוי: 4370936. הנתבעת 2 הייתה במועדים הרלוונטיים לתביעה המבטחת של הנתבע 1 בפוליסת ביטוח מקיף ו/או צד ג' שמספרה הינה 62100700200 (להלן: "הנתבעת").
2. על-פי הנטען בכתב התביעה, התובע רכב על האופנוע ברחוב האצ"ל לכיוון רחוב השופטים בבאר שבע. לטענת התובע, שעה שהחל לחצות את צומת הרחובות האצ"ל-השופטים (כשהרמזור בכיוון נסיעתו ירוק), הגיח לצומת רכב שהיה נהוג על ידי הנתבע, כשהרמזור בכיוון נסיעתו (פניה שמאלה) מורה על אור אדום. לטענתו, כתוצאה מכך ארעה התאונה והתובע הועף מהאופנוע למרחק של מספר מטרים, נחת על הכביש ונפגע.
3. לטענת התובע, כתוצאה מהתאונה נפגע האופנוע ונגרמו לו נזקים כבדים כדלקמן (בהתאם לחוות דעת שמאי שהגיש מטעמו, של מר גדי סגל (להלן: "מר סגל")):

א. ערך האופנוע במועד התאונה - ₪ 41,000

ב. קסדה, מעיל, מיגונים, חפצים אישיים - ₪ 6,000

ג. גרר -	870 ₪
ד. חוות דעת שמאי -	1,155 ₪
ה. ביטול זמן, טרדה, אי נוחות, נסיעות -	2,000 ₪
ו. עוגמת נפש -	8,975 ₪
סה"כ	60,000 ₪

4. מנגד, טוענים הנתבעים, כי ביום התאונה, עת ביצע רכב הנתבע פניה שמאלה, כאשר הרמזור בכיוון נסיעתו הורה על אור ירוק, הגיח מהנתיב הנגדי אופנועו של התובע ופגע ברכבו של הנתבע בחלקו האחורי ימני.

5. אשר על כן, טוענים הנתבעים, כי האחריות לתאונה מוטלת במלואה על התובע. לחילופין, טוענים הנתבעים כי על התובע מוטל אשם תורם בשיעור מכריע לקרות התאונה היות ונכנס לצומת לא פנוי, לא טרח לבדוק את מצב הצומת טרם נכנס אליו ונסע במהירות שאיננה מתאימה לתנאי הדרך.

6. על סמך האמור לעיל, הגישו הנתבעים תביעה שכנגד בגין הנזקים שנגרמו להם בעקבות התאונה, ואולם ביום 18.7.2007 הגישו הנתבעים בקשה למחיקת התביעה שכנגד ללא צו להוצאות, ומשכך, ביום 23.7.2007 נמחקה התביעה שכנגד.

7. ביום 15.4.2008 הגישו הנתבעים חוות דעת שמאי נגדית מטעמם, של השמאי זיו גולדשטיין (להלן: "השמאי גולדשטיין"). בחוו"ד השמאי גולדשטיין מצויין כי עלויות העבודה שנטענו על ידי חוות דעת שמאי מטעם התובע אינן ריאליות ואינן משקפות את העלות אף במוסך המרכזי של הונדה. כ"כ, לטענתו, חוות הדעת מטעם התובע מבוססת על חלפים שונים אשר אין בהם כל פגיעה. כמו כן, לדעת השמאי גולדשטיין, החלפים אשר אושרו להחלפה בחוות דעת מטעם התובע הינם חלפים חדשים בלבד. על פי חוות הדעת של מר גולדשטיין, האופנוע הינו בר שיקום ואין להעריכו כאובדן גמור.

8. במצב דברים זה, טוענים הנתבעים, כי התובע לא פעל להקטנת הנזק והתנהגותו פגעה ביכולת לשקם ולמכור את שרידי האופנוע במצבו לצורך שיקום לאחר תאונה.

דיון

האחריות

9. לאחר ששמעתי את עדות התובע ואת עדות הנתבע בדיון שהתקיים ביום 25.12.2007, ועיינתי בחומר שלפניי, סבורה אני כי גרסתו של התובע מהימנה וסבירה עלי.

10. עדותו של התובע מגובית בהודעה למשטרה של נהג מונית, מר אלון עופר, שהיה עד לתאונה ובה נאמר כדלקמן (עמוד 9 למוצגי התובע שורות 5-8):

"עצרתי ברמזור אדום כשאני בנתיב הימני ביותר, כאשר התחלף הרמזור בכיוון נסיעתי לאור ירוק התחלתי בנסיעה והבחנתי שרכב פרטי בצבע לבן שהגיע ממול מהנתיב הנגדי מכיוון צומת הקנטרי פונה שמאלה לכיוון העמותות. אני עצרתי ואז הבחנתי מצד שמאל שלי שהגיע אופנוע במהירות סבירה להערכתי שלא הספיק לבלום . . .".
(הדגשה שלי – מ.ע.א.).

ובהמשך, בשורות 12-18 מציין הוא כדלקמן:

" . . . היה בחור צעיר שחשב שהאופנוע נסע באור אדום, אני ניגשתי אליו והסברתי לו יחד עם עוד כמה אנשים שהיו במקום והסברתי לו שהוא נסע באור אדום . . . והוא כנראה התבלבל וחשב שירוק . . . הוא הבין את הטעות שלו (ואמר אני לא יודע איך זה קרה לי והתחיל לבכות . . .)".

11. מכאן, שנחה דעתי כי התובע נכנס לצומת באור ירוק. נשאלת השאלה האם יש להטיל על כתפיו אשם תורם לקרות התאונה, כטענת הנתבעים. הנתבעים טוענים כי התובע נכנס לצומת, לכל הפחות, במהירות המקסימלית המותרת על פי החוק, ושעה שלא וידא כי הצומת פנוי.

12. לטענת התובע, נכנס לצומת במהירות שבין 50-60 קמ"ש (הודעתו במשטרה מיום 27.9.2006, בעמוד 6 למוצגי התובע, שורה 5 וכן בפרוטוקול הדיון מיום 25.12.2008, עמוד 10, שורות 4-5).

13. לאחר שעיינתי בתמונות הנזק ברכב הנתבע, ספק בעיני אם אכן מהירותו של התובע, עת נכנס לצומת, עמדה על 50 קמ"ש. כפי שעולה מכתב התביעה, מהודעתו במשטרה ומחקירתו בביהמ"ש, התובע הועף מהאופנוע למרחק של מספר מטרים (פרוטוקול דיון מיום 25.12.2008, עמוד 12, שורות 16-17). נחה דעתי כי העובדה שהתובע הועף למרחק כה רב בזמן התאונה וכן העובדה, כי רכב הנתבע הסתובב על בעת התאונה על צירו, מעידות על עוצמת פגיעה גבוהה שנגרמה עקב נסיעה במהירות גבוהה מהמהירות המקסימלית המותרת של 50 קמ"ש (כפי שעולה מדו"ח הבוחן), ולו במעט.

14. עם זאת, גם אם הייתי מקבלת את עמדתו בדבר מהירות נסיעתו של התובע, סבורני כי בנסיבות הענין יש להטיל עליו אשם תורם לקרות התאונה. ואנמק.

15. כידוע, תקנה 65 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, מורה כדלקמן:

"לא ייכנס נוהג רכב לצומת או למפגש מסילת ברזל אלא אם ביכולתו לעבור ולהמשיך בנסיעתו ללא הפרעה, גם אם תמרור הכוונה (רמזור) מתיר כניסה לצומת או למפגש כאמור."

16. זאת ועוד, בע"א 553/73 שלמה אליהו נ' סלם חנחן, ע"א כט (2) 341, נקבע כדלקמן:

"לא למותר להזכיר, שאף בצומת מרומזר, לפי תקנה 65 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, אסור לנוהג רכב להיכנס לצומת גם כשהרמזור מתיר את הכניסה, אלא אם ברור לו כי ביכולתו לעבור או להמשיך בנסיעתו ללא הפרעה. משמע, שגם כשניתן לו אור ירוק ברמזור, עליו לשים לב לנעשה בצומת ובצידו ולוודא שהוא יכול לעבור בו ללא הפרעה וללא תקלה. ע"א 59/69, [2].

אותה מידה, אם לא יותר מזה, על הנהג המתקרב לצומת שאינו מרומזר, אף שניתנה לו זכות קדימה בשל תמרור "עצור" המצוי ברחוב החוצה את דרכו, אין פירוש הדבר שיש לו זכות מוחלטת להיכנס לצומת מבלי להתאים את מהירות הנסיעה ולוודא שהדרך חופשית לפניו ואין סכנה של היתקלות ברכב אחר המצוי בצומת או הנכנס לתוכו באותו זמן." (הדגשה שלי מ.ע.א.).

17. אמנם הנתבע הורשע בעקבות התאונה בת.ד. 1037/07 בבית המשפט לתעבורה בבאר-שבע ונגזר דינו לקנס בסך 250 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. בנוסף לכך, הנתבע נפסל מלקבל או מלהוציא רישיון נהיגה לתקופה של 45 יום פסילה בפועל וכן רישיונו יופקד תוך 60 יום. בנוסף לכך, רישיונו של הנתבע נפסל לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים.

18. כידוע, תקנה 42 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), שעניינה קבילות פסק-דין, קובעת כדלקמן:

"(א) הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי."

וסעיף 42 לפקודת הראיות קובע, כי:

"הוגשה ראייה כאמור בסעיף 42א, לא יהיה המורשע או חליפו או מי שחב בחובו הפסוק רשאי להביא ראיה לסתור או ראייה שכבר נשמעה

או הוגשה במשפט הפלילי, אלא ברשות בית המשפט, מטעמים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין".

19. י. קדמי, בספרו "על הראיות" כרך ג (2003), בעמוד 1367-1368 מציין כי:

"יש גורסים, כי ראיה להוכחת קיומה של "רשלנות תורמת" - אינה באה בגדר "ראיה לסתור" כמשמעותה בסעיף 42 לפקודה; ועל כן - אין הבאתה טענה רשות ואפילו כרוך הדבר בהגשת ראיה שכבר הוגשה במשפט הפלילי.

...

ואילו אחרים גורסים: כי הוכחת קיומה של "רשלנות תורמת" מצריכה קבלת רשות מקום שבו נדרשת רשות להבאת ראיה לסתור...

יהיו הדברים כאשר יהיו הגישה הרווחת היא, כי "רשלנות תורמת" אינה עומדת בסתירה להרשעה הפלילית". (ההדגשה שלי- מ.ע.א.).

20. מהודעתו של התובע במשטרה, כמו גם בתצהירו ובעדותו לפני, לא עולה כי התובע ווידא, כי הצומת פנוי בטרם נכנס, וזאת למרות שעל פי דו"ח הבוחן קיים שדה ראייה לכך. לאור האמור לעיל ובנסיבות המקרה דנן, משלא הוכח כי התובע נקט באמצעי זהירות כנדרש בעת כניסתו לצומת, הרי רובץ עליו כל אשם תורם בשיעור של 15% לקרות התאונה.

הנזק

21. ביום 24.8.2008 מונה מומחה שמאי מטעם בית המשפט, מר יחיאל שוהם (להלן: "המומחה"), וביום 20.11.2008 הוגשה חוות-דעתו של המומחה. בעמוד 4 לחוות הדעת מציין המומחה כדלקמן:

" א. לטענת השמאי זיו גולדשטיין לא אובחן על ידו נזק לשלדה אחורית. מאחר ועלות הנזק, גם ללא התייחסות לשלדה האחורית, היא מעל לאחוזי הנזק המותרים עפ"י התקנות נקודה זו אינה משנה כלל את התוצאה הסופית בשאלה: תיקון או השבתה- פירוק לחלקים.

ב. השמאי זיו גולדשטיין קובע כי יש להשתמש בחלפים משומשים. לעניין זה עלי להעיר:

1. בבירורים שערכתי בשני מוסכים לתיקון אופנועים התברר כי שוק החלפים המשומשים לאופנועים בכלל הוא מצומצם ביותר ולדגם זה בפרט הוא לא קיים כלל.

נכון פעל השמאי גדי סגל כאשר חישב עלויות לפי חלפים חדשים. שגה השמאי זיו גולדשטיין עת כלל בין החלפים המשומשים גם חלפים בטיחותיים אשר לעולם אין להתיר התקנתם כמשומשים. עם זאת, גם אם ימצאו חלפים משומשים, המותרים בהתקנה כפי שפירטתי בחוות הדעת, עלות תיקון הנזק היא מעל לאחוזי הנזק המותרים עפ"י התקנות וגם טענה זו אינה מעלה או מורידה מקביעתי בסיכום.

ג. סיכום חוות הדעת :

בגלל גובה הנזקים, שהם מעל ל- 60% מערך הרכב, הרי שעפ"י תקנות משרד התחבורה אין לתקן הרכב. " (הדגשה שלי מ.ע.א.).

22. הלכה היא כי בית המשפט לא ייטה לסטות מחוות דעתו של המומחה בהעדר נימוקים כבדי משקל שיניעוהו לעשות כן ([ע"א 293/88 חברת יצחק ניימן נ' מונטי רבי, דינים עליון כרך טו](#), 580 ; ראה גם ע"א 1240,558/96 **חברת שיכון עובדים נ' רוזנטל חנן ו-32 אח', פ"ד נב(4) 563**, עמודים 569 – 570). בא כוח הנתבעים אף לא חלק על קביעת המומחה. משכך, אני מאמצת את חוות דעתו של המומחה, וקובעת כי הנזק שנגרם לאופנוע של התובע אינו ניתן לתיקון, ומשכך **שווי האופנוע הינו 41,000 ₪**. מסכום זה, יש לנכות את שווי השרידים בסך של **4,100 ₪**.
23. זאת ועוד, התובע עותר לפיצויים בגין קסדה שנהרסה לו בעקבות התאונה, בשווי 2,250 ₪ ומעיל בשווי כ-2,700 ₪ שנגזר על ידי צוות מד"א ומשכך נזרק על ידי התובע, וכן בגין מיגונים נוספים כאשר ראש נזק זה מסתכם על ידו בסך של 6,000 ₪.
24. לא צורפה חוות דעת על האביזרים האמורים. דא עקא, בכל הנוגע לקסדה, צורפה קבלה מטעם התובע בגין רכישת קסדה. משכך, מצאתי כי יש מקום לפצות את התובע בערכה של קסדה חדשה. לפיכך, מצאתי כי יש מקום לפצות את התובע **בסך של 2,250 ₪**.
25. בכל הנוגע למעיל, לא צורפה כל ראיה בגין סוג ושווי מעילו של התובע (למעט מסמך אינטרנטי כללי בגין דגם מעיל, שלא מעיד בבירור כי מדובר במעיל הזהה לשל התובע). משכך, לא מצאתי כי התובע הרים את הנטל המוטל על כתפיו להוכחת הנזק בראש נזק זה.
26. זאת ועוד, התובע עותר לראש נזק בגין גרר ובגין תשלום עבור חוות דעת מומחה מטעמו ומשכך, צירף לתיק המוצגים בביהמ"ש קבלות בגין גרר בשווי כולל של 870 ₪ וכן קבלה בגין

חוות דעת מומחה מטעמו בסך של 1,155 ₪. לאור האמור אני קובעת כי סך ראשי נזק אלו מסתכמים לסך של 2,025 ₪.

27. בנוסף לאמור, עותר התובע לתשלום הסך של 10,975 ₪ בגין הפסד זמן, נסיעות, שכר טרחה ועוגמת נפש. לטענת התובע, נאלץ לעזוב את מקום עבודתו עקב קשיי הגעה לעבודה, דא עקא, התובע לא צירף ראיות להוכחת נזקים אלו, מה גם שבכל הנוגע להפסד השתכרות והוצאות נסיעה, הרי שהפסדים אלו יש לתבוע במסגרת חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, ולא במסגרת תביעה זו. הוא הדין לענין עוגמת נפש.

סוף דבר

28. לאור האמור לעיל, אני מקבלת את התביעה בחלקה, ומחייבת את הנתבעת 2 לשלם לתובע, הסך של 33,277.50 ₪, המהווה 85% מהנזק, שסכום זה נושא הפרשי הצמדה וריבית מיום 29.4.2007 ועד למועד התשלום בפועל.

כמו כן, הנתבעת 2 תשלם הסך של 2,025 ₪ בגין גרר ועלות חוות דעת שמאי מטעם התובע.

29. כמו כן, אני מחייבת את הנתבעת 2 לשלם לתובע הוצאות משפט בגין אגרה בסך של 1,736 ₪, כשסכום זה צמוד למדד ונושא ריבית מהיום ועד התשלום המלא בפועל, וכן שכר טרחת עורך דין בשיעור של 6,000 ₪, בתוספת מע"מ כחוק.

המזכירות תשלח פסק דיני זה לצדדים.

מ. עמית אניסמן 54678313-2011/07

ניתן היום ח' בטבת, תשס"ט (4 בינואר 2009) בהעדר הצדדים.

מיכל עמית-אניסמן - שופטת

126 איריס יפת 002011/07

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה